

אכן חכמים חולקים על משנתנו, ואומרים, שרחוב העיר אין בו קדושה כלל, כי אין מתכנסים בו אלא באקראי בעלמא, בזמן עצירת גשמים, [ובזמן מעמד, שהוא פעם בחצי שנה], ומחמת כינוס אקראי, אין המקום מתקדש. ולכן, כשבני העיר מוכרים את רחוב העיר, יכולים לקנות בדמים מה שירצו.

מכירת בית כנסת

נתבאר, שבני העיר יכולים למכור בית כנסת שלהם.^N

ואמר רבי שמואל בר נחמני, שכן הדין בבית כנסת של כפרים, שנעשה בשביל בני הכפר, והם לבדם בעלים שלו, ולכן יכולים למכרו. אבל בית כנסת של כרכים, כיון שבאים להתפלל בו משאר מקומות, ולצורך כל הבאים נעשה, נחשב בית כנסת של רבים, ולא רק של בני אותו כרך,² ומאחר שהכל נחשבים בעליו, אין בני הכרך יכולים למכרו.

ואמר רב אשי, שבית כנסת של מתא מחסיא, [מקומו של רב אשי], אף על פי שבאים להתפלל בו משאר מקומות, אינו נחשב בית כנסת של כל הבאים, כי כולם באים להתפלל בו על דעת רב אשי, ולפיכך, אם ירצה רב אשי, רשאי למכרו.

ומה שאמרנו, שסתם בית כנסת של כרכים נחשב בית כנסת של רבים, כן הוא כשהוא מיועד לרבים, אבל אם נתאספו מקצת בני כרך, ובנו בו בית כנסת קטן לעצמם, נידון כבית כנסת של כפרים, ויכולים למכרו. וכן אמר רבי יהודה בברייתא, שטורסיים [=צורפי נחושת] שהיו בירושלים, עשו לעצמם בית כנסת קטן, ולאחר זמן מכרוהו לרבי אליעזר, ועשה בה כל צרכיו, ויכלו למכרו לו אף על פי שירושלים היא כרך, כי מאחר שעשו אותו לעצמם, נידון כבית כנסת של כפרים. [ודברי רבי יהודה אלו הם כדעתו, שירושלים נתחלקה לשבטים, אבל לדעת האומרים שלא נתחלקה לשבטים, מטעם זה לא היה שלהם, אלא של כל ישראל, ולא היו יכולים למכרו].

^N וכבר נתבאר שלפי דברי רש"י, בית הכנסת ישאר בקדושתו ביד הקונה, והמוכרים יקנו בדמים דבר מקודש.

² נראה לפרש הכי, כיון שרוב בני אדם רגילים ללכת שם להתפלל, אף על פי שאין נותנים כלום בבנינו, מכל מקום כיון דלדעת אותן רבים נעשה, חמורה קדושתו, ואינן יכולין למכרו. ועוד יש לפרש, כיון שרבים נותנים בבנינו ובשאר צרכיו, ובסמוך נמי דקאמר רב אשי דאדעתא דידי קאתו, היינו ממה שנותנים בו לעשות רצונו. [תוס'].